

pride in vkouča vse zelenje, kar ga je toča še pustila, je gorki veter privlekel kobilice brez števil, ki so vse površino pokrile in vse pokončale, tako da ni nič zelenega ostalo na drevesih in na zeliščih po vsem Egiptovskem. (II. Mojz. 10, 12—16.) In tako, kakor Egiptčanom godilo se je tudi Slovencem na Štajerskem, kajti požrešne kobilice obiskale so nekaterekrat tudi našo domovino ter so uničile in upustošile livade in zelene bribe. L. 872 in 873 je od kobilice imelo najbolj ptujsko polje trpeti. Iz jutrovih krajev jih je z groznim šumenjem prifrčala tolika množina, da so vse njive, travnike in gorice okoli Ptujja pokrile. Tu in tam jih je bilo na dva pednja debelo. Vse, kar je bilo zelenega, so vkončale, še celo skorjo na sadnosnem drevju je ta mrčes ogolodal. Ko so se kobilice vzdignile, da bi dalje odletele, je solnce temno postalo, kakor bi ga bil črni oblak zakril. Obrnile so se proti Mariboru, pa nagla ploha in burja je te požeruhe v Dravo zanesla in potopila. Pa volovi so vtopljene kobilice nesli na obe strani in so nje na suho poplavalili. Ondi so začele gnjiti in širiti strašen smrad, vsled kterega je med ljudmi navstala kuga, ki je že takrat veliko ljudi podavila, več pa še v letih 881, 882, 889 in 812.

L. 1306 je v naše kraje priletelo zopet toliko kobilice, da so solnce eno miljo daleč zakrivale. Ko so vse uničile, so odletele, ali l. 1309 so se pa povrile. Te so bile nenavadne vrste. Skoraj tako velike, kakor škvorci, imele so okoli vrata kosten vratnik, drugače so pa bile podobne navadnim kobilicam, barve zelenkaste, kakor trava. Pri slovenski Bistrici so se na zemljo spustile in eno miljo daleč na okrog vse pokrile. Pod njihovo težo se je drevje do tal pripogibalo in na zemlji jih je tu in tam bilo da kolena. Nek službenik Ulrika saueškega je nekega dne precej globoko v glažek polukal ter vinjen vkljub prepovedi jahal med kobilice. Pa revček pijani je hudo naletel; kobilice so njega in konja tako objedle, da ni ostalo drugega, kakor gole kosti in oblačilo, kar so potem, ko so kobilice zopet odletele, med blatom in nesnago našli.

Trideset let poznej je imelo od kobilice trpeti zopet dravsko polje. Že l. 1337 je iz vzhoda prva truma teh gladovnih požeruhov na slov. Štajersko priletela ter se je v Mariboru in na zgornjem dravskem polji vselila. Kar so starke zelenega pustile, uničili so mladiči. Za prvo trumo je meseca julija in avgusta l. 1338 prišla druga, — poglavitna truma, ki je v nekterih tednih več ali manj celo Avstrijo upustošila. Prestrašeno ljudstvo se je v procesijah zbiralo in je k nebu povzdignjenimi rokami klicalo svetnike na pomoč, naj bi s svojimi priprošnjami potolažili razžaljenega Boga, da odpodi nadlogo iz dežele.

Pisatelji iz onih časov nam o takratnih kobilicah pripovedujejo čudne reči. Imele so štiri krila ali peroti; prednja so bila s hebrejskimi

črkami zaznamovana, spodnja pa so bila leskeča ter so se v solnčnih žarkih vtrinjala in blisketala, kakor bi bila z biseri vložena. Kedar so se iz enega kraja v drugega selile, ravnale so, kakor vojskine armade. Imele so namreč svoje vodje, ki so z manjšo trumo, kakor prednja straža, prišli že den poprej, da so za celo armado, ki je navadno drugi den okoli 9 ure predpoldnevom sledila, poiskali primerne prostora. In tako so se selile semtertje in zapuščale za seboj upustošeno zemljo. K sreči je že meseca septembra postalo bolj hladno; zato so se kobilice vzdignile in so na Ogersko odletele. Mladiče, ki še niso mogli s starkami zleteti, so sežgali ali pa v jame zakopali. L. 1339 jih je ravno okoli žetve zopet precejšnja truma prišla, ki je napravila mnogo škode; l. 1340 jih je pa deževje uničilo.

(Konec prihodnjič.)

Smešnica 19. Nek gospod je imel blapeca, ki je bil največji lenuh na svetu. Ko ga gospod enkrat najde zevajočega v senci ležati, se ves srdit zadere nad njim, rekoč: „Nemarnej grdi! ali mi tako služiš, ti nisi vreden, da te solnce obsije.“ „Da, zlahitni gospod“, odvrne blavec, „to se tudi mene dozdeva, da nisem solnce vreden, zatoraj sem zlezal v senco.“

Ivan Duh.

Razne stvari.

(Slovensko društvo) se ustanovi in začne delovati brž, ko so potrjena pravila, katera so popravljena se zopet predložila c. k. namestniki.

(Most podrl) se je v Dravinjski dolini pri Pajekovej žagi pod Ljubično, to pa pod težo preobloženega voza od 4 konj vlečenega: vse je palo v Dravinjo; rešeno je vse, le Franc Molejevemu čletnemu fantiču, ki je za vozom šel, je glavo in prsi razbilo; reveža so mrtvega iz vode potegnoli.

(V Dravinjo skočila) in se utopila je deklica, ki je iz Slov. Bistrice samega strahu pred starši ubežala.

(V Poličanah) je hudobnež v nedeljo večer zažgal Štefanu Detičku še celo novo gospodarsko poslopje. Škoda je velika, sreča, da je bilo mirno vreme.

(Deklo z nožem) zabodel mlinarjevo v Hrastniku je mlinarski blavec od zaja v prsi, da je reva v par trenutkih mrtva se zgrudila. Morivca so zaprli.

(Na mariborskem kolodvoru) je gospa Julija Baier z Gradca stopila na graški namesto na koroski vlak, ter zmoto zapazivši, skočila z voza, prišla pod kolesa, ki so ji obedve nogi do kolen odtrgala.

(Požar.) Gornja Gorica na Dravskem polji je imela ogenj, pogorelo je 11 hiš in 4leten fantič.

(Brzovlak) južne železnice obstoji od 15. maja naprej tudi v Laškem in v Rimskih toplicah.

(Žandarja) dobil je Zidan most, Pragarsko in sv. Lenart pri Slov. Gradci.

(Nemčurske prošnje) dr. Michelitscheve zoper slovensčino podpisale so srenje: Dobrina v Šetalski župniji (Lorenz Purg, Fr. Horvath), Gegenthal (Ferk, Skazedonik in 4 podkrižani) Janschen-dorf in Janschenberg (Marinič, Anton Tever(?) in Johann Simonič), Schiltern (Anton Wollar, Simon Wölle), St. Urban (Johann Marinič, Johann Markež, Franz Simonitsch), Lotschitsch (Johann Kramberger, Johann Čeh), Ternovecdorf (Franz Kramberger), Wischberg (Josef Schell in Anton Simonič), Doličen (Franz Basch). Teh ni sram pljuvati v lastno skledo in zatajevati lastni svoj rod slovenski. Sramota res velika pred vsem slovenskim svetom.

(Za romarje na sv. Višarje.) V petek po Gospodovem vnebohodu, 19. maju, imajo romarji na sv. Višarje v Petrovčah ob 6. zjutraj sv. mešo, potem se odpeljejo na Vransko, kjer se za nje bere sv. meša ob 11. uri.

(Novi odbor družbe duhovnikov) se je za tri-letno opravilno dobo 1882—1884 ustanovil takole: Fr. Kosar predsednik, M. Stranjšak, predsednikov namestnik, Ig. Orožen, denarničar, Dr. M. Napotnik, perovodja.

(Slovenske prošnje) za enakopravnost slovensčine v šolah in uradih pa za slovensko nad-sodnijo v Ljubljani poslale so poslancu g. Goedelnu srenje: Ledinek, Kremberg, srednja Gaste-raja, Šitanci, zgornja Ročica, Smolinci, Župetinci, Andrenci, spodnja Voličina, gornja Voličina, Selce, Črmlenšak, Čirkevnjak, Negova (v št. lenartskem in radgonskem okraji) dalje Pretrež, Vrhloga, Črešnjevce, Bojtina O-él, Frajheim, sv. Martin, Kalše (v slov. bistriškem okraji) dalje Podova, sv. Peter, Kretzenbach, Ciglence, Jarenina, sv. Križ, sv. Jakob, Fraenheim, Traguč, Loka, Morje in Cvetkovce (v mariborskem okraji), dalje g. Her-manu srenje: Bučecovci, Bolehneci, Cezanjevci, Moravci, Noršenci, sv. Križ, Stara-nova ves, Lo-kavci, Branoslavci (v ljubomskem okraji) dalje sv. Katarina, Nimno, Brestovec, Rajnkovec, sv. Trojica pri Slatini in slovenska Slatina pri Ro-gaci. Hvala in slava!

(Narodni dom v Ptuj) slovesno odprejo bin-koštni pondeljek. Sodeloval bo tudi graški „Triglav“. Mnogo Slovencev se bo udeleževalo svečanosti.

(Od Male nedelje) nam poroča zanesljiv mož, da so žandarji nadlegovali župane, kateri so slo-venaske prošnje podpisali, ter izgovarjali se na c. kr. okrajnega glavarja. Kolikor tega poznamo, smemo reči, da so se žandarji gotovo po krivem nanj pozivljali. Sploh pa naj žandarji naše politične prošnje pri miru pustijo.

(Pogorel) je pri sv. Duhu nad Lučani Jan. Lamprecht (Kurej) v nedeljo 7. t. m., ko so ljudje iz cerkve šli. Pravijo, da je 7letna deklica z žve-plenkami praprot užgala. Siromak ni bil zavarovan.

(Za družbo duhovnikov) so vplačali č. gg. Mateh 11 fl., Rojko, Zupanič in Kunej Nep. po 2 fl., Čepin, Šlander, Hribovšek, Erjavce in Pla-ninšek po 1 fl.

(Spremembe v Lav. žkofiji.) Č. g. Anton Centrih je postal dekan v Brežicah, č. g. Anton Žičkar, župnik v Loki. Farni izpit napravili so č. gg. kaplani: Böheim, Galun, Lednik in Vraz.

Listič uredništva: Kolikor se spominjamo, nam iz Griž ni dopisoval g. F. Dolinar. Še nekatere srenje, ki so podpisale prošnje, objavimo prihodnjič. G. L. v Mozirji. Prosimo!

Loterijne številke:

V Gradci 6. maja 1881: 88, 10, 61, 72, 45.
Na Dunaji " " 45, 49, 52, 84, 28.

Prihodnja srečkanje: 20. maja 1882.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšenica	Rž	Jčmen	Oves	Turšica	Proso	Ajda
	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
Maribor . .	9 —	6 20	5 60	3 40	5 70	5 50	5 40
Ptuj . . .	7 60	6 —	6 50	3 50	5 60	5 20	5 33
Gradec . .	9 30	9 20	6 10	3 90	5 84	5 —	5 6
Celovec . .	9 28	6 55	5 69	3 69	5 28	—	5 20
Ljubljana .	9 80	6 27	5 25	3 29	6 32	5 60	5 80
Varaždin .	8 60	6 50	5 10	3 —	4 80	6 50	4 80
Dunaj } 100	12 62	9 38	8 75	8 15	7 85	8 85	— 20
Pešt } Klg.	12 50	8 60	8 15	7 97	7 22	6 82	6 30

2—2

Oznaniło

zavoljo štipendij, razpisanih do 31. julija 1882 na kmetijske šoli v Grottenhofu za Gradcem v let-nih zneskih 120 fl. in 100 fl. naj se pogleda v „Slov. Gospodarji“ štev. 17. stran 135. Prošnja ima vsak osebno predložiti ravnatelju omenjene šole, to pa do konca julija t. l.

3—6

Oglas!

Po znižani ceni

se dobivajo **Slomšekovi zbrani spisi** pri g. izdatelji Mih. Lendovšek-u v Ptuj (Pettau) in sicer: I. Pesni po 50 kr., II. Basni in III. Životopisi po 70 kr. Pri istem oddajejo se tudi **Val. Orožnovi spisi** in to po po 40 kr. broš. izvod.